

*Bez odvahy
sú sny iba snami*

IKAR

OSMÝ DIV SVĚTA

TANIA FARRELLY

TANIA FARRELLY

OSMÝ
DÍV SVĚTA

Preložila Tamara Chovanová

IKAR

Tania Farrelly

THE EIGHT WONDER

Text Copyright © Tania Farrelly, 2021

First published by Penguin Random House Australia Pty Ltd.

This edition published by arrangement with Penguin Random House Australia Pty Ltd.

Translation © 2023 by Tamara Chovanová

Cover design by Louisa Maggio © Penguin Random House Australia Pty Ltd

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-8780-8

— Prológ

Manhattan, máj 1884

Ethan Salt prešiel po špičkách na samý kraj strechy obytného domu a zroloval zvláštny plagát do dokonalého teleskopu. Pozrel cezeň, prebehol pohľadom po špinavých vrcholoch a šerých kaňonoch slumov v Lower East Side, potom ďalej k veľkolepým ligotavým oblúkom Brooklynského mosta. Zhlboka sa nadýchol, aby sa mu netriasli nohy pri pomyslení, čo by sa mu mohlo stať. V ústach mu vyschlo, srdce mu búšilo takmer v zmätenom rytme trhov na Hester Street o štyri poschodia nižšie. Hester Street pripomínala rozbitú starú skladačku – ulicu upchali vozíky na pouličný predaj, obchodníci, podvodníci, vyhľadované kone a deti ako on, ktoré sa potulovali pomedzi nič netušiacich ľudí a hľadali na mačacích hlavách a vo vreckách kabátov čokoliek, čoho sa mohli zmocniť ich špinavé prsty.

Ethan kolísal na pokraji svojho rozhodnutia, cítil sa ako vtáča pripravené vyletieť z hniezda. Ibaže toto by nebol jeho prvý let a toto miesto nebolo jeho hniezdo. Takýto pocit mal aj pred polrokom, keď sám vyskočil z vlaku plného sirôt, aby ho neodviezol z depa na stanici Grand Central niekam na západ. Prenechal neznámemu osudu všetky ostatné siroty, ktoré zhromaždila Spoločnosť na pomoc deťom a nútila ich, aby boli

vďačné tým, ktorí potrebovali len ďalšie ruky, hoci aj malé, aby kydali hnoj a zväžali seno. Pri pomyslení, čo sa mu mohlo stať, sa ešte stále triasol. On mal väčšie plány.

A tie väčšie plány ho konečne našli v popoludnie, keď sa zdvihol teplý a nepríjemný vietor od East River, práve keď končil svoje predstavenie Chlapec so psom. Videl, ako sa k nemu a jeho šteniatku Zlatke ženie od Delancey Street tornádo, rozháňa povozy a obchodníkov, plieska mu do tváre špinu, z chodníka dvíha papiere a krúti ich vysoko vo víre ako bábky na neviditeľných povrázkoch. Zoskočil z pódia, teda z debničky od jabĺk, chránil Zlatku ramenom, ale víchor na chvíľu stíchol a privial mu k nohám plagát, ktorý sa vlnil a odlietal, akoby sa hral na chytačku. Keď Ethan zbadal krásny obrázok s veselým červeným písmom, ktorý rozhlasoval vzácnu pozvánku, schytil ho a bežal domov tak rýchlo, až mal pocit, že chodník mu odskakuje od starých bagančí, potom vybehol so Zlatkou po požiarnom schodišti štvorposchodového obytného domu, kde žil v posledných mesiacoch so svojím najlepším priateľom Jacobom, s jeho mamou Galinou a s mladšou sestrou Petrou. Išiel im oznámiť novinu.

Ethan sa otočil, cez svoj teleskop pozoroval rozmazané strechy Manhattanu, napokon sústredil pohľad na slnko zapadajúce do rieky Hudson ako roztápajúci sa zlatý disk. Lúče sa odrážali od vrcholu požiarného schodišťa, tam Zlatka sedela ako hliadka, ešte vždy v baletnej sukničke, a strichla na Jacoba. Vrtela karamelovým zadkom, čo prezrádzalo, že Jacob každú chvíľu príde, a Ethan vbehol do ich chatrče s tromi stenami, postavenej z nahnitého dreva, ktoré našli vyplavené v dokoch na Fulton Street.

Oprel sa laktom o súdok, bezstarostne zaboril bradu do dlane a jazykom sa zapieral o rozkývaný predný zub, akoby nemal nijakú lepšiu zábavku. Určite nenavrhne nič, čo Jacob odmietne.

Požiarne schodište zarachotilo a vzápätí sa vynoril Jacob – zvedavé očiská, chudá postava teraz pripomínala tyčinku pelendreka na ružovom, akoby akvarelovom pozadí súmraku, vyzeral vyšší, než bolo primerané jeho desiatim rokom. Ethan sa znova zhlboka nadýchol, v ušiach počul búšenie srdca a dúfal, nie, modlil sa, aby Jacob neodbehol a nepovedal mame, čo Ethan plánuje.

Jacob zaklopal na strechu ich chatrče tajné znamenie – ra-ta-ta, pauza, ta.

„Len pod' ďalej, brat môj. Mám ú-ú-úžasnú novinu,“ zaburácal Ethan cez zrolovaný plagát, teraz mu slúžil ako megafón.

„Tak vrav, Etin!“ Jeho najlepší priateľ sa zaškeril, potľapkal ho po pleci. „Čo je také naliehavé?“

Ethan si zahryzol do pery, nechcel hrešiť Jacoba, že zle vyslovuje *th*. Jacob mal ruský prízvuk, lepil sa mu na jazyk ako lepidlo.

„Len trpezlivosť. Sadni si,“ nabádal ho Ethan a počkal, kým sa Jacob usadil na malom červenom otomane, ktorý si „požičali“ z maminho krajčírstva na prízemí domu. „Tak teda prvé pravidlo klubu Hieronymus je – všetci za jedného, však?“

Jacob prikývol, ostražito zdvihol obočie.

„Pamätaj na to, keď ti oznámim tú novinu.“

„Novinu?“

Ethan sa postavil do pozoru, praskol trakmi na pleciach a obradne, ako to robili veľkí muži na schodoch pred radnicou, s radostným očakávaním pomaly rozvinul plagát a ukázal ho.

Videl, ako priateľovi zbledla tvár, keď sa pred ním majestátne ukázal Jumbov chobot a potom zvyšok jeho vznešeného tela.

Ethan si odkašľal. „*P. T. Barnum a jedinečný sprievod slonov budú dnes večer prechádzať po Brooklynskom moste, aby dokázali, že most je staviteľským zázrakom Prozreteľnosti.*“ Ethan zdvihol obočie, zaškeril sa. „Jacob, vieš, čo je zázrak Prozreteľnosti?“

Jacob si prehrabol rukou tmavé kučery, nevyzeral taký nadšený, ako Ethan dúfal, a mykol plec, ani čo by hovoril: „Mne je to ukradnuté.“

„No,“ Ethan poklopka po nedávno ukradnutom Websterovom slovníku, akoby dešifroval morzeovku. „Myslím, že to znamená čosi príhodné. Alebo to môže znamenať aj šťastné, sľubné, nádejné a podobne. A to plánujem dnes večer. Šťastie a nádej. Máš pocit šťastia, Jacob?“

Jacob akoby si nebol istý. „Neviem.“

„Jacob, pôjdeš na tú prehliadku?“ spýtal sa Ethan.

„Neviem. Mama ma asi nepustí, ale mohol by som...“

„Dobre. Týmto vyhlasujem naše stretnutie za skončené. Už sa musíme vydať na cestu.“

Ethan nečakal na námietky. Jednou rukou chytil Jacoba, druhou zdvihol Zlatku, naposledy pozrel na ich chatrč a viedol ich dolu požiarňým schodišťom.

Keď sa v ten večer všetky rodiny vzrušene tlačili pod vlniacimi sa elektrickými svetielkami, Great White Way vyzerala inak.

„Juchú!“ zanôtil Jacob a stisol Ethanovi plece, zázračne nadšený prehliadkou, keď už nemal zadok na dosah Galininej malej, ale prekvapujúco účinnej varešky.

„Dnešný večer bude úžasný,“ vyhlásil Ethan, no stíchol, keď Zlatka zacítila neodolateľný zápach pri kandelábri.

„Je veľikánsky,“ Jacob mal tmavé oči veľké ako taniere.

„Veľký ako Jumbo,“ zvolal Ethan a rúčkoval nahor po stĺpe pouličnej lampy, aby mal lepší výhľad.

Odtiaľto zhora vyzeral dav na Broadwayi ako pestrofarebná flotila klobúkov a čepcov poskakujúca v pokojnom mesačnom večere. Na chvíľu zastal, vychutnával si blikotajúce čaro vlniace sa smerom k Brooklynskému mostu a cez East River, potom skĺzol dolu a zakýval Jacobovi prstami ich šifru.

Ethan sa ľahko predieral pomedzi divákov, podchvíľou zamrmal: „Prepáčte“, „Ospravedlňujem sa“ a „Nevideli ste moju mamu?“ a celý čas ponáral hybké prsty do bezstarostne otvorených kabeliek. Už sa mu podarilo ukradnúť veľké zlaté vreckové hodinky, striebornú tabatierku a osem strieborniakov.

„Už nemôžeme kraďnúť,“ vyhlásil Ethan a v tmavej uličke za prázdny dvojkoľosový vozík rátal koristí. „Mám plné vrecká.“

Jacob prikývol, hoci mal prázdne ruky, ako Ethan predpokladal. Jeho kamarát bol priveľmi čestný, na vlastnú škodu, priveľmi poslušný syn, aby sa dal na zlodejské chodníčky. Ale to bolo pochopiteľné. Mal mamu a vlastný domov. Šikovne využíval prsty skôr na kreslenie pekných obrázkov a štepanie rovných švíkov, nie na kraďnutie, on nebol dieťa ulice.

„To nič. Vezmi tieto veľké vreckové hodinky a daj ich svojej mame. Mám dosť pre nás oboch.“ Chytil Jacobovi váhavú ruku, plesol mu do dlane lesklé hodinky. Možno na rozlúčku, ešte nevedel.

„Ale...“

„Ale nič. Poďme, už počujem trúbenie. Prehliadka sa začína. Nájdeme si vlajkový stožiar alebo požiarne schodište a odtiaľ ju budeme sledovať.“ Ethan ťahal Jacoba na Broadway, tam prehľadávali odľahlé rohy, hľadali výhodné miesto. Ale kam oko dovidelo, všetky dostupné stožiare a rebríky boli ovešané deťmi ako pylóny na móle obsypané kôrovcami. Ethan sa predieral húfom rúk a nôh, ťahal za sebou Jacoba a Zlatku, až prišiel do predného radu – tam im uvoľnil miesto na zemi vysoký, pekne oblečený muž s tmavovlasou dcérou. Dievčatko zvieralo modrého plsteného slona v admirálskom kabátcí, opieralo sa o paličku. Vážne sivé oči upieralo na otca, usilovalo sa zachytiť v tom hluku jeho slová. Ethan a Jacob si sadli s prekríženými nohami pred nich a pozorovali dvojhrbé ťavy a tancujúce háremové tanečnice mihajúce sa vo víre hodvábu, štrngajúc zvončekmi na bruchu. Zlatka sa schúlila Ethanovi v lone.

„*Papa*, prečo tie zvieratká znova idú cez most?“ Ethanovi doľahol do uší krik dievčatka. Oprel sa o lakeť a predstieral, že sa díva na most, ale ukradomky pozoroval dvojicu, pozorne počúval.

Otec sa sklonil. „Ľudia sa boja, že most pre ľudí nie je bezpečný, že po ňom nemôžu chodiť.“

Dievčatko to zmatlo. „Ak nie je bezpečný pre ľudí, prečo tade posielajú zvieratká? Prečo tam nepošli toho pána, čo ho postavil?“

Sivými očami pozrela na Ethana, akoby jej neprekázalo, že počúva.

„Vieš, tento most v skutočnosti nepostavil iba pán. Postavila ho aj istá pani. Volá sa Emily Roeblingová. Pani Roeblingová musela dostávať ten most, keď jej manžel Washington ochorel, a prešla po ňom veľa, veľa ráz. Pravdepodobne bola aj tamdolu,“ ukázal

na East River, „v kesónoch pod vodou. Tie dodávajú mostu stabilitu,“ vysvetlil.

„Pani,“ zopakovalo dievčatko s pohľadom upretým na oblúky, cesty a sieť križujúcich sa lán. „Ale panie iba vyšívajú a usporadúvajú čajové večierky, nie?“ Obrátilo sa a skúmalo otcovu tvár, akoby chcelo odhaliť klamstvo.

Otec sa zasmial, poklopkal jej po nose. „Niektoré panie sú iné, poznajú isté tajomstvo.“

Ethan sa fascinovane posunul bližšie.

„Aké tajomstvo?“

„Vedia, že môžu robiť všetko, čo muži. Ba aj viac!“

„A môžem to robiť aj ja?“

„Pravdaže môžeš, ak budeš usilovná a rozhodneš sa, že to urobíš.“

Dievčatko sa oprela o paličku, odhrnulo si tmavé vlasy z tváre a sústredene prižmúrilo oči.

Ethan sa obrátil a pozoroval tých dvoch. Dievčatku pohrával na ružových perách úsmev, ale keď zachytilo Ethanov pohľad, úsmev zmizol. Vyjavene naňho pozrelo a paličkou ukázalo na ulicu, akoby sa mal Ethan radšej starať o svoje veci a venovať viac pozornosti prehliadke.

Keď sa ozval búrlivý jasot, Jacob vyskočil na nohy a Ethan odvrátil pohľad, ale ešte chvíľu zostal sedieť. Oprel si bradu o zaťaté päste, zatvoril oči, predstavoval si, že ten jasot je určený jemu. Je v cirkusovej aréne vo svetle reflektorov a žiari ako hviezda v snehobielych jazdeckých nohaviciach, s čiernym cylindrom na hlave. Ľudia kričia bravó chlapcovi a jeho slávnemu psíkovi Zlatke, ktorá tancuje na zadných a skáče z chrbta cválajúceho plavého koňa na druhého koňa.

Hluk silnel, a keď ľudia kričali: „Prichádzajú slony! Prichádza Jumbo!“, Ethanov sen sa rozply-

nul, otvoril oči. Sklamane hľadel na dvoch chlapov s tupým pohľadom, ktorí si vykračovali s veľkými ba-kuľami v rukách. Potom sa mu pred očami vynorilo jeho kráľovské veličenstvo a Ethan zhíkol – Jumbo bol taký obrovský, taký majestátny, že nepotreboval parádny kostým ako ostatné zvieratá. Jednoducho sa vliekol po ulici tak, ako sa narodil, predvádzal svoje mohutné boky a držal zvráskavený chobot ako obrátený otáznik. Ten obor viedol svoje slonie stádo s hlavami zdobenými červenými, modrými, oranžovými a ružovými perami, slony mali cez chrbát prehodené hodvábné prikrývky rovnakej farby. Ethano- vi to doslova vyrazilo dych, srdce sa mu rozbúšilo, iba tam stál a pokúšal sa vryť si ten obraz navždy do pamäti.

Potom si Ethan všimol medzi nimi drobné nohy. Miniatúrna slonica vystrčila hlavu, odtrhla sa od stáda a pribehla k zbožňujúcemu davu. Veselo kývala cho- botom, potriasala čiernou hlavou s chumáčmi chl- pov hravo ako šteniatko. Vyzerala ako stvorenie, ktorému chodia hlavou šťastné myšlienky. Ethan len stál a až syčal od vzrušenia. Predtým si myslel, že neexistuje nič krajšie ako Jumbo. Ale mylil sa. Toto drobné vyda- nie slona ho načisto rozpálilo.

Sústredene sa usiloval donútiť sloníča, aby si ho vybralo v dave, tľoskal jazykom, čím zvyčajne upútal pozornosť zvierat. Sloníča sa obrátilo akoby riadením Božej ruky. Uprelo naňho ligotavé oči a Ethan cítil dobre známy pocit spojenia.

Zlatka sa napla, zavrčala. A prv než Ethan stihol sučku pevne zovrieť, vyskočila mu z náručia a roz- behla sa k sloníčaťu, štekala naňho ako ovčiarsky pes a hrýzla mu nohy. Sloníča sa vyplašilo, zatrúbilo vyso- kým hlasom a stádo slonov spozornelo.

„Zlatka!“ skríkol Ethan, zdesene si uvedomil, čo sa stane, keď sa slony vytrhli z rúk svojich krotiteľov. Ale jeho hlas sa stratil v rozruchu, slony sa nepredstaviteľne rýchlo vrhli na dav – zdvihli choboty a zavýjali ako sirény. Jasot sa zmenil na zhrozený krik, ľudia padali jeden na druhého ako dominové kocky, každý sa usiloval uniknúť z tej tlačnice. Ethan stratil Jacoba. Jeho kamaráta stiahol prúd paniky, no Ethanovi sa podarilo pretlačiť von. Bežal na cestu a už takmer preskočil električkové koľajnice, no vtom stratil pôdu pod nohami.

Spadol, až to zadunelo. Šmykom zastal, rozbil si ústa, oškrel si bradu a vypadol mu rozkývaný zub. Dlane si oškrel na štrku. Chvíľu tam ležal, celý boľavý, krvácal z úst, nevedel rozmýšľať. Cítil, že sa pod ním trasie zem ako pri zemetrasení, a usiloval sa neplakať. Potom pozrel hore.

Pred ním stála zúrivá slonia matka, uši jej plieskali ako veľké sivé plachty. Zdvihla nohu a bola tak blízko, až videl pukliny v zodratých chodidlách, nechty na nohách veľké ako jeho päste, chystala sa ho rozpučiť ako chrobáka. Ethanovi od strachu vyschlo v ústach. Na šiji sa mu zježili chlpy, po chrbte mu prebehli zimomriavky. Slonica zavrčala. Ethan zatvoril oči.

Prešla dlhá chvíľa – a nič sa nestalo. Kakofónia davu sa zmenila na hrkútanie. Ten zvuk Ethan dobre poznal. Ten istý zvuk počul, keď Zlatka skočila salto na ich predstavení.

Ethan vycítil, že sa blíži záchrana, a otvoril oči.

Medzi ním a slonicou stálo dievčatko v bielych šatách, opieralo sa o paličku.

Drobné dievčatko. Pokoj v oku búrky.

Plyšového sloníka už nedržalo a voľnú ruku vystrelilo dolu. Na chvíľku pozrelo bokom, vážnymi sivými očami zachytilo jeho pohľad.

„Chyť ma za ruku,“ zašepkalo a znova uprelo pohľad na slonicu.

Ethan neveriacky zažmurkal, vložil ruku do jej dlane. Pomohla mu vstať, a keď vzal Zlatku do náručia a šuchtal sa na kraj cesty, kolená sa mu triasli a od úžasu stratil reč. Jeho záchrankyňu obstúpila skupina krotiteľov slonov s puškami v rukách, keď dievčatko ponúklo slonici jablko.

Ethan takmer cítil tlkot jej srdca vo svojej hrudi. Slonica si dievčatko so záujmom obzerala, chobotom mu ovoniavala šaty, akoby ho ostrážito zdravila. Napokon spustila nohu a dav si šepkal, keď k dievčatku dokrивkal starý muž v montérkach a s ošľahanou tvárou a chytil ho za ruku.

„Dobre, Daisy, moje dievča,“ prihováral sa slonici muž. „Nikto neublíži tvojmu dieťatku. Vezmi si jabĺčko.“

Daisy sklonila hlavu, kývla chobotom a jemne vzala jablko z ruky dievčatka, potom ho hodila svojmu mláďatku.

Očarený dav začal tlieškať. Muži sklonili pušky, dievčatko odvedol jeho otec s popolavou tvárou. Ethanovi prebehli po chrbte zimomriavky, vnútri cítil zvláštne zmätené naliehavé pocity. Sčasti vzrušujúce ako petardy a cukrová vata, sčasti rozoklané, ostré ako britva. Nikdy predtým sa necítil taký maličký, zbytočný. Najradšej by vrátil čas. Túžil, aby sa on postavil čelom proti nebezpečenstvu. On mal pomôcť slonici. Vyvolať úžas davu. Ale on je len obyčajný chlapec a sny má väčšie ako zodraté baganče.

Privinul si Zlatku na hrud' a srdce mu zamrelo, keď videl rad slonov a svoj sen odchádzať po moste. Potom sa obzrel k bezpečnému miestu, ktoré nazýval domov. K spálni s podlupovanou horčicovou maľovkou,

ktorú zdieľal s Jacobom. Ku Galine, žene s tvrdými modrými očami, červenými lícami a so zlatým srdcom, ktorá sa v jeden mrazivý decembrový večer zlutovala nad ním a nad Zlatkou, keď ich našla schúlených na schode pred domom. Bude mu chýbať jej kuchyňa voňajúca cesnakom, bude mu chýbať...

Zarazil sa, v mori tvárí navôkol hľadal Jacoba, ale v skutočnosti sa o to nepokúšal. Nie naozaj. Vedel, že tento krok musí urobiť.

„Maj sa, Jacob,“ zašepkal a vykročil ku kolóne cirkusantov, kým nepočul iba dupot svojich bagančí na chodníku a zvuky, ktoré vydávali jeho pľúca, keď z nich do sviežeho nočného vzduchu vychádzali biele obláčiky, a stále pevne držal Zlatku pod pazuchou.

Keď sa Ethan zobudil, zistil, že hľadá na spodok starej drevenej maringotky a Zlatka mu oblizuje líca. Aj slnko len vstávalo z postele, skrúcalo okolo neho ligotavé chápadlá a ťahalo ho von. Ethan vdýchol zmiešané vône čerstvo pokosenej trávy, dreva a raňajok, vystrel sa, v žalúdku mu zaškvrkalo. Spomenul si, ako sa večer zaviezol do lunaparku na starom voze, potom našiel maringotku a ubytoval sa pod ňou. Okrem toho si spomenul, pritom mu v hrdle navrela hrča, že už nikdy nebude jesť Galinine ranné bliny. Už nebudú predávať na trhu, nebude sa hrať s Jacobom. Pregl-gol, vzal Zlatku na ruky a popásal si oči na obrovskej červeno-bielej pásikavej celte, ktorú dvíhala skupina mužov, volov a slonov, kým sa ako zázrakom nenafúkla do veľkolepého šiatra Barnuma a Baileyho Big Top. Vztýčili aj dve červené vlajky – povievali vo vánku a všetkým oznamovali, že do mesta zavítal cirkus. Šiator sa zmenil na úľ, muži stavali tribúny, pokladni-

ce, stánky na pukance, fontánky s vodou. Ethan cítil, ako mu vzrušenie preniká do končekov prstov, chytil si traky. Prechádzal sa pestrofarebným mestom maringotiek rovnako vzdorovito, ako videl iných.

Všetci už vstali, varili, prali. Krmili zvieratá, obliekali deti do flitrových úborov, nacvičovali vystúpenia. Okolo klietky na kolesách pomalovanej egyptskými pyramídami sa už zhrkli ľudia z mesta. Vychudnutého zlostného leva krmil územčistý muž v ligotavom zelenom klobúku. Ten muž strkal pomedzi hrubé železné tyče zabitého capa na palici, pohyboval ňou hore-dolu, ale tak, aby šelma na palicu nedosiahla.

Ethan sa pretlačil dopredu a pozoroval, ako zviera s hustou hrivou naplo reťaze, keď chňaplo po mrcine. Po čelustiach mu stekali sliny a dav burácal smiechom vždy, keď zviera skočilo za raňajkami a tesne mu ušli. No Ethanovi ho bolo ľúto, chcel, aby si lev uchňapol svoju potravu. Po chvíli si zviera sadlo na zadné, spod vypĺznutej srsti mu vytŕčali rebrá, zložilo si hlavu na laby. Ethanovi zamrelo srdce.

„Hej!“ zakričal. „Prečo nedáte tomu chudákovi levovi raňajky?“

Muž v zelenom klobúku prestal dráždiť svoju obeť, rýchlo sa obrátil k Ethanovi. „A ty čo nesklapneš, chmuľo?“ povedal s výrazným írskym prízvukom, ktorý sa Etanovi spájal s gaunermi z okolia Bowery.

Muž si poklopkal po klobúku, akoby si chcel rozhybať mozog a vypustiť slová, a naklonil sa tak blízko k Ethanovej tvári, až chlapec cítil, ako mu z úst vychádza stuchnutý tabakový dych, potom mu líca poffkali jeho sliny.

„Treba k nim byť krutý, aby boli zažiadané, kamarát. Ale ak okamžite nezmizneš, poznám leva, ktorý si rád dá na raňajky malé chlapčisko.“

Muž ho z celej sily šťuchol bielou paličkou, potom si odkašľal a vyceril zažltnuté zuby.

„Dobré ráno želám, ľudkovia. Ja som Doc Murphy,“ zanôtil, „a predstavujem vám jediného žijúceho berberského leva Lucifera...“

Ethan rýchlo odišiel hľadať slony, rozhodnutý vrátiť sa a dať chudákovi levovi čosi do papule, len čo Doc Murphy odíde, lebo na vlastnej koži poznal, ako je človeku na zošalenie, keď celý deň hladuje.

Napokon našiel slony na poli za šiatrom; starý muž v montérkach, vráskavý ako harmonika, sa rozvaľoval na kope sena a na stehne si šúľal cigaretu.

Ethan sa k nemu opatrne priblížil, muž si ho prizmúrenými očami prezrel od hlavy po päty.

„Volám sa Ethan Salt a hľadám krotiteľa slonov,“ povedal Ethan čo najodvážnejšie.

„A to už prečo?“ spýtal sa muž pobavene a pri kúti koch očí mu naskočili ďalšie vrásky.

„Hľadám si prácu pri slonoch.“

Muž zaburácal smiechom, vytrčil spodnú peru až k nosu, čo mal byť zrejme úsmev.

„Som Dutch,“ zachrčal stavec a stonajúc vstal. „Nemám čas na prázdne reči, tak odpovedaj rýchlo. Čo chce krpec ako ty robiť s takými veľkými slonmi, ako mám ja?“ Končekom žiariacej cigarety ukázal na šiator vzadu.

Ethan pokrčil plecami, pozrel starcovi do očí, ako by ho chcel presvedčiť o svojich vážnych úmysloch. „Budem ich kŕmiť, umývať, jazdiť na nich, cvičiť ich.“

„A budeš po nich odpratávať hovná? Na nič iné nie si súci.“

„Zrejme budem,“ Ethan strčil ruky do vreciek na nohaviciach a pokrčil plecami. „Už som robil aj horšie práce.“

„A máš skúsenosti so zvieratami?“ spýtal sa Dutch a prižmúril oko, dym mu vychádzal z nozdier ako električka.

Ethan ukázal na Zlatku sediacu po jeho boku – s vyplazeným jazykom, krútiac chvostom. Sučka naňho dychtivo pozrela, čakala na znamenie.

„Preval sa na chrbát, Zlatka,“ povedal.

Prevalila sa.

Namieril na ňu prsty ako pištoľ. „Tresk.“

Zlatka zahrála mŕtvu.

„Tancuj, Zlatka.“

Zlatka zavrtela chvostom, krútila sa na zadných.

„Pobozkaj ma.“

Zlatka mu vyskočila na ruky a oblízala mu tvár.

Dutch odvrátil vráskavú tvár. „No dobre. Beriem ťa za slovo, zdá sa, že máš dobrého psa. A hádam máš aj talent.“

Ethan prikývol. Mal talent, len nevedel, ako sa tomu hovorí.

„Ale včera večer ťa talent zradil. To tvoje šteňa takmer spôsobilo katastrofu,“ pokračoval Dutch so smiechom.

Ethan zahanbene zvesil hlavu. Nerátal s tým, že stariec ho tak ľahko odhalí. „Áno, urobil som veľkú chybu,“ zamrmlal a šúchal bagančami v prachu.

„Tak teda, Krpec. Možno si malý, ale len veľkí muži si priznajú chybu. A ja viem oceniť tú vlastnosť u iného človeka. Tak ti niečo poviem.“ Dutch si zamyslene pošúchal bradu. „Mám mláďa, ku ktorému potrebujem kydača hnoja – teda, ak sa zapáčiš jeho mame Daisy.“

Ethanovi sa rozbúšilo srdce a žalúdok mu skrúcalo od strachu aj túžby.

„Poď so mnou, Krpec, ale drž sa tesne pri mne a postaraj sa, aby to tvoje šteňa ani nemuklo.“

Dutch odviezol Ethana do nevoňavého stanu, kde driemali mama slonica a jej mláďa. Keď vošli, Daisy zdvihla hlavu. Ethan sa držal prilepený k Dutchovmu boku – keby Daisy mala námietky...

„Daisy, toto je Ethan Salt a prišiel s tebou uzavrieť mier.“

Veľký hrubokožec sa zahniezdil, z chobota sa mu vydral unavený povzdych, až vzduchom lietali kúsok slamy, slonica ho zblízka hodnotila veľkými hnedými očami. Aj Dutch si vážne obzeral Ethana. „A teraz dobre počúvaj, Krpec.“

Ethan nastražil uši.

„Toto je tvoje hlavné, jediné pravidlo. Pokiaľ ide o moju Daisy. Buď k nej dobrý a ona bude dobrá k tebe. Jasný?“

Ethan prikyvoval ako hračka na kľúčik.

Dutch chytil Ethana za ruku, položil mu ju na Daisin trup. Vráskavú kožu mala drsnú, ošľahanú ako starý dub. Pohladil ju a ona pomaly zažmurkala. Dutch prikývol, potom si čupol a zohnutým prstom Ethanovi naznačil, aby si čupol k nemu a lepšie sa pozrel na sloníča.

„Toto je Lilly, Daisino mláďa,“ povedal Dutch.

Ethan len fascinovane hľadel. Sloníča, schúlené do klobka a s dlhými mihalnicami, ktoré sa mu obtierali o líca, si cmúľalo chobot, ako si dieťaťko cmúľalo palec.

„Je rozkošné, však, Dutch?“

Dutch si prehrabol vlasy. „Niečo ti poviem, chlapče, nemôžem ti za prácu platiť.“ Ukázal na červenú lopatu veľkú ako Ethan. „Ale príď sem zajtra po západe slnka a zoznámim ťa s Dougom.“

„Čože?“

„To je najlepší kydač hnoja na tejto strane texaskej hranice. Budete spolu po zotmení kydať hnoj, a ak sa

osvedčíš, môžeš zostať. Ale musíš si platiť všetko sám. Máš talent aj na niečo iné?“

Ethan sa zaškeril, zdvihol ruky, zavrtel prstami Dutchovi pred očami. „To je môj najlepší talent.“

„Aha, chápem. Tak teda bež za Magnusom Thorom. On je tu riaditeľ a vie oceniť chlapcov so šikovnými prstami. Nájdeš ho pri kolotoči.“ Dutch ukázal cez otvor v stane na pestrofarebný kolotoč s poníkmi – Ethan tam uvidel obra, ktorému sa svaly vynímali ako kamene v pančuche.

Ethan si popľul ruku. „Platí?“

Aj Dutch si popľul ruku. „Platí, chlapče.“ Dutch mu ruku tuho stisol a nepustil ju. Pozrel Ethanovi do očí. „Neviem, odkiaľ si, Krpec, mňa do toho nič, ale varujem ťa. Toto miesto možno vyvoláva úsmevy, no nie je to nedeľná škola. Ani dobročinný spolok. Možno to vieš so zvieratami, ale vravím ti, na tunajších chlapcov si musíš dať pozor. Sú to iné šelmy.“

Ethan prikývol, akože chápe, a vybral sa za Magnusom Thorom. Bude najlepším chlapcom so šikovnými prstami, akého ten muž videl, tak sa rozhodol.

— *Prvá kapitola*

Manhattan, január 1897

Rose netrvalo ani desať minút, kým uskutočnila svoj plán.

Zišla po špičkách dolu schodmi, v nových hodvábných pančuchách prekĺzla cez salón, uvelebila sa na leňoške pri okne, potom opatrne strčila otcov architektonický časopis medzi stránky maminej obľúbenej knihy *Príručka pre dámy o etikete a slušných spôsoboch*. Bol to rafinovaný ťah, aj keď sa pochválila sama, lebo keby ju tu Edith pristihla, ako študuje za múrmi ich panského domu v Murray Hille, stihol by ju tvrdý trest. Jej matka ledva strpela, že Rose sa zaučala do architektúry, a podľa nej „chlapskú prácu“ (ako tomu Edith hovorila) mohla vykonávať iba pre otcovu kanceláriu na Lexington Avenue. Kým sa jej matka zdržala hore a riešila záhadu stratených perlových náušnic (strčila jej ich za šperkovnicu), Rose si rýchlo prezerala *Americké architektonické a stavebné novinky*, aby načerpala inšpiráciu pre svoj tajný projekt – súťaž o najlepšiu dizajn zimnej záhrady v Central Parke –, a napokon našla ťažko zrozumiteľný článok o úlohe rovnovážnych mnohouholníkov v priehradových nosníkoch, ktorý začala študovať. Potom jej pohľad upútal fascinujúci článok o Frankovi Lloydovi Wrightovi.